

N:o 22.

Af herr **O. Erickson** i Bjersby, *om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om framläggande af förslag till lag angående sättet för testamentes delgifning i vissa fall m. m.*

I gällande lag förekommer icke något stadgande derom, huru med delgifning af testamente skall förfaras i det fall, att arfvinge befinner sig å okänd ort. Sedan numera i följd af den år efter år fortgående utflyttningen till främmande land svenskar i betydande mängd uppehålla sig i alla verldsdelar, har detta förhållande vid utredning af dödsbo, der den afidne upprättat testamente, i synnerhet i de fall, der testamentet afsett fast egendom, vållat högst betydliga svårigheter; och då dessa svårigheter antagligen i stället för att minskas år efter år komma att ökas, anser jag det vara af högsta vikt att genom lagstadganden, såvidt ske kan, undanrödja desamma.

Frågan härom har redan förut understälts Riksdagens pröfning. Vid sistlidet års lagtima riksdag väcktes nemligen motion i ämnet, i hvilken föreslogs den ändring i 18 kap. 1 § Ärfdabalken, att, i händelse man ej visste hvar arfvinge uppehölle sig, honom skulle genom allmänna tidningarne föreläggas natt och år att sig anmäla, och att, derest sådan arfvinge ej gaf sig tillkänna inom den tid, rätten skulle förordna, god man att hans anspråk bevaka.

I det utlåtande, lagutskottet vid nyss berörda riksdag afgaf öfver nämnda motion, erkände utskottet tillvaron af omförmälda svårigheter och behof af lagstiftning i ämnet, men fann den i motionen föreslagna anordningen med kungörelse i allmänna tidningarne icke leda till det åsyftade resultatet eller bringande af ett dödsbos utredning till skynd-

samt slut. Deremot ansåg utskottet, att den senare i samma motion villkorligt föreslagna anordningen hvilade, såsom utskottet uttryckte sig, på en tanke, hvilken visade hän på den rätta vägen för frågans lösning. Men då ett fullt verksamt botemedel uti ifrågavarande hänseende, enligt utskottets åsigt, kunde vinnas allenast genom en uttrycklig förklaring, att god man egde befogenhet att genom sina åtgöranden i saken binda arfvinge, och då den föreliggande motionen icke syntes utskottet kunna föranleda till förordandet af en dylik förklaring, hvilken för öfrigt borde gälla god mans rättsliga ställning i dess helhet, hemställde utskottet, att motionen icke måtte af Riksdagen bifallas, hvilket också blef Riksdagens beslut.

Då emellertid behofvet af åtgärders vidtagande i syfte att undanrödja de antydda svårigheterna kan sägas vara oafvisligt, vågar jag underställa frågan Riksdagens förnyade pröfning, dervid jag, med ledning af hvad deri förut, på sätt ofvan förmälts, förekommit, anser, att lagförändringen bör åvägbringas i den rigtning, att domstolen, i händelse en arfvinge befinner sig å obekant ort, skall förordna god man för honom, hvilken upprättadt testamentet må delgifvas med den verkan, att om gode mannen underlåter att i laga tid efter delgifningen bevaka testamentet, detsamma skall mot en sådan arfvinge hafva vunnit laga kraft. I sammanhang dermed bör ock, såsom lagutskottet i sitt ofvanberörda utlåtande yttrat, gifvas bestämmelser om god mans rättsliga ställning i dess helhet; och då naturligtvis för en enskild motionär måste möta svårigheter för affattande af ett lagförslag i ämnet i dess nödiga omfattning och upprättandet af ett dylikt lagförslag lämpligast torde böra uppdragas åt Kongl. Maj:t, tillåter jag mig härmed vördsam föreslå,

att Riksdagen måtte i skrifvelse anhålla, att Kongl. Maj:t ville låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag i antydda syftet till lag angående sättet för testamentes delgifning åt arfvinge, som vistas å okänd ort, samt rörande den rättsliga ställning i sin helhet en för dylik arfvinge af rätten förordnad god man i denna sin egenskap intager.

Stockholm den 23 januari 1893.

Oskar Erickson.